

Végh Tibor

A magyar Szent Korona és a valószínűségszámítás

A magyar Szent Koronán 19 (rekeszes) zománckép van. Ebből 3 kiemelt kép: a Teremtő, Krisztus és Dukász Mihály (görög császár) képe, ezen kívül a pántokon és az abroncon van még 16 kép, amelyeket együttesen „a szentek képei”-ként szokás emlegetni, de ez a jelenlegi állapotban pontatlan jellemzés, ugyanis az abroncon hátul középen 2 olyan személy képe van, akik nem szentek. Az aranyművesek és a mérnökök hitelt érdemlően megállapították, hogy a Dukász Mihály kép és az említett másik 2 kép nem eredeti elhelyezésű: azokat valamikor valakik valamiért kicserélték és az eredetiek helyére tették. De a kutatók viszont azt már bebizonyították, hogy a Dukász Mihály kép helyén valaha Szűz Mária képe volt. (Lásd pl. Németh Zsolt „A magyar Szent Korona” B.K.L. kiadó szombathely 2007.) Az abroncon kicserélt 2 kép eredetijére vonatkozólag csak feltételezések lehetségesek.

Pap Gábor, a sokoldalú művészettörténész, akiről a magyarsággal kapcsolatos kérdések iránt érdeklődők széles körében ismert, hogy kutatója a magyar Szent Koronának is, „Hazatalálás” c. kötete (Püski 1999. 540-550. oldalán) a magyar Szent Koronáról szóló tanulmányában azt a zseniális sejtést pendíti meg, hogy a Szent Korona képeinek a rajtuk ábrázolt szentek névünnepe szerinti sorrendjéből „fontos képi üzenet” olvasható ki. Leszögezi, hogy ennek kiolvasása kifejezetten „évköri-asztrálmitológiai” keretben és rend szerint várható és végezhető el. Az üzenet kiolvasásához azonban természetesen mindenekelőtt nélkülözhetetlen annak a megsejtése, feltételezése, hogy kiknek a képe lehetett eredetileg a kicserélt képek helyén.

Ezek után mielőtt megpróbálta ezt a sorrendet kialakítani és elénk tárni (a sorrendet az 550. oldalon a 2. bekezdésben kezdi ismertetni), az ezt megelőző bekezdésben érdekes kitérőt tesz, ami a későbbiekben általa elmondandók (vagyis a sorrend) hitelességét alátámasztó (és „tudományos”!) érvelésnek tűnik, vagy legalább is feltehetően Pap Gábornak az volt a szándéka, hogy annak tűnjék.

De vajon miért iktatta be ide Pap Gábor ezt a kitérőt, mi volt a célja vele, és főleg: alátámasztott-e ezzel valamit is? Nos, ezt szeretném a következőkben egy kissé kielemezni.

Pap Gábor ugyanis ezt írja: (550. oldal 1. bekezdés) „Annakidején felkérésemre egy ilyen rendszer spontán létrejöttének a valószínűségét (bedöntés tőlem) megpróbálták mérnök kollégák, illetve egy matematikus kollegina modellezni. Elképesztő valószínűtlenség jött ki. Körülbelül akkora a valószínűsége egy ilyen rendszer véletlenszerű összeállításának, mint annak, hogy én két egymást követő héten ugyanazzal az öt számmal, és csakis én, megnyerem az öttalálást a lottón”.

Ha figyelmesen elolvassuk Pap Gábornak a szentek képei sorba rendezéséről szóló fejtegetéseit, akkor abból az alábbiakat állapíthatjuk meg:

- Kitűnő támpontokat ad meg a sorrend alapján történő üzenet kereséséhez,
- célszerű követelményeket támaszt az eredeti képek kereséséhez,
- ezzel szemben olyan sorrendet állít össze, ami nagyrészt ellenkezik a saját támpontjaival és követelményeivel,
- semmiféle üzenetet nem olvas ki (!),
- mégis azt meri kijelenteni, hogy „nem lehet másképp végigjárni ezt a szentsort” (550. oldal), ami önmagában is ellentmondás, mert vagy van üzenet, de akkor kell lennie valamilyen más sorrendnek, vagy ha mégis más sorrend, akkor nincs üzenet!
- ezenfelül (az 540. oldalon) felszólítja az olvasót: „Tanuljunk meg leleplezni a szellemi szemetelőket.”

Nos, szomorúan kell bejelentennem, hogy Pap Gábor a szentek általa történt sorba állításának hitelessége alátámasztására felhozott „valószínűségszámítási” érvelése (550. oldal) a félrevezetés, csúsztatás, szóval a „szellemi szemetelés” csúcsa!

Kimondatlanul, de félreérthetetlen igénnyel ezzel az előrevetített érveléssel akarta Pap Gábor elhitetni az olvasókkal, hogy az egyetlen helyes megoldás lehetetlen feladatát igenis megoldotta, ő, Pap Gábor olyan okos és ügyes, hogy neki siker-

rült. És ezek után már engedelmesen el kell hinni, hogy az a sorrend, amit a továbbiakban bemutat, az az egyetlen lehetséges és helyes sorrend. Az a sorrend, amiből üzenet nem olvasható ki, ami önmagához képest következetlen és ellentmondásos.

Arról van szó ugyanis, hogy ha matematikusoktól várunk segítséget a bizonyításhoz, akkor először is jól meg kell értetnünk velük, hogy mi a problémánk, mire szeretnénk választ kapni? Pap Gábor úgy tette fel a kérdést, hogy „rendszer spontán létrejöttének mi a valószínűsége”? Rendszer alatt a szentek sorrendje értendő. Esetünkben ez konkrétan azt jelenti, hogy 16 képet *hányféleképp* lehet sorba rendezni? Tudniillik a „rendszer spontán létrejötté” ezek közül a lehetséges esetek közül az egyik. A matematika azonban csak azt tudja megadni, hogy *hány* ilyen eset lehetséges. És 16 „valami” (esetünkben kép) esetében megadja az örületes nagy számot. De azt nem tudja megmondani, hogy ezek közül melyik eset felel meg annak a sorrendnek, amit helyesként kell elfogadnunk!!! Itt az óriási csúsztatás: Pap Gábor azt próbálja belénk beszélni, hogy a matematikusok bebizonyították, hogy ő az örületes sok lehetséges eset közül eltalálta az egyetlen helyeset. Pedig *úgy, ahogy megkérdezte*, és amilyen alapon válaszoltak, csak annyi igaz, hogy Pap Gábor (akármilyen) sorrendje is *benne van* az örületes sok lehetséges eset halmazában, de hogy az-e a helyes, azt semmi nem bizonyítja, még csak nem is valószínűsíti!!!

De az ámítás még ennél is alattomosabb és mélyebb! Tudniillik nem így kellett volna segítséget kérni. Mert nem az a kérdés, hogy milyen legyen a sorrend, hiszen Pap Gábor leszögezte, hogy évköri sorrendet kell kialakítani! Az évkörben pedig nem kétséges, hogy melyik dátum után melyik másik következik. A szentek névnapjait bizonytalankodás nélkül sorba lehet rendezni az évkörben. A kérdés, az igazi kérdés az, hogy kik lehettek eredetileg a kicserélt képek helyén, az ő névünnepeik dátumára van szükségünk!

Miért kérdezhetett rá akkor mégis Pap Gábor a valószínűségszámításra? Mert – mint a tanulmány alapos elolvasása után bárki észreveheti – csak kilátásba helyezte, csak bejelentette, csak megígérte az üzenet keresést, de *valójában nem azt, hanem az energiaáramlás útját kereste* a Szent

Koronában!!! Mindannyiszor, amikor a sorrend kialakításában eltér a saját helyes támpontjaitól és célszerű követelményeitől, úgy járt el, mint aki az energiaáramlás útját keresi. Márpedig az energiaáramlás útja nem a szentek névünnepeinek sorrendje szerint alakul, az ugyan szintén a képek valamilyen sorrendje, de semmi esetre sem az évköri sorrend!

Az energiaáramlás sorrendjét a Szent Korona képei közt Németh Zsolt mutatta ki (már említett könyvében). És ha összehasonlítjuk Pap Gábor sorrendjét avval a sorrenddel, azt találjuk, hogy mindannyiszor, ahol eltér a saját támpontjaitól és követelményeitől, ott egyezik, ott találja el az energiaáramlás sorrendjét! (Pap Gábor következtelenségeinek tételes elemzését külön tanulmányban végeztem el, ennek első fele megjelent az „Ősi Gyökér” 2011/3-as számában, második fele megtalálható Bradák Károlynak a Szent Koronával foglalkozó irodalomgyűjteményében.)

Pap Gábor összekeverte az üzenetkeresés és az energiaáramlás útja keresését, ezért nem jutott elfogadható eredményhez. De ha betartotta volna a saját követelményeit, és figyelembe vette volna a saját támpontjait, akkor tisztán állt volna előtte a feladat: *nem a sorrend a kérdéses*, hanem az, hogy ki lehetett az a 2 személy, akiknek kicserélték a képét? A valószínűségszámítás nem tud segíteni ebben, csak az, ha megpróbáljuk – a támpontok és követelmények alapján – leszűkíteni az odailleszt szentek körét, aztán feltételezésekbe bocsátkozni. A „rendszer” akkor bontakozik ki, ha eltaláljuk a hiányzó 2 személy kilétét. Ehhez nem matematikai segítségre, hanem inkább intuícióra (és persze következetességre) van szükség. (Lásd pl. Végh Tibor írásait: a Pécsi Egyetem Jog- és Államtudományi Kara „JURA” c. folyóiratának 2007/2-es vagy a Miskolci Bölcsész Egyesület „Ősi Gyökér” c. folyóirata 2009/3-as számát.)

A Szent Korona iránt érdeklődők tisztességes (és nem hamis!) tájékoztatása szempontjából mérhetetlenül káros, hogy Pap Gábor az üzenet kiolvasására alkalmatlan, zavaros szent-sorrendjét félrevezetően próbálta matematikai érvvel alátámasztani, és sajnálatos, hogy így is sikerült széles körben elterjeszteni azt a lehetetlen elképzelést, mellyel Atilát és Budát erőltette bele eredeti képként a Szent Koronába. (És ugyanakkor ő az, aki nem győzi – méltán – bírálni Weszprémi Istvánt,

aki ugyancsak hamis „görög korona-latin korona” elméletének máig tartó romboló hatását elindította). Pap Gábor legalább annyit ártott a Szent Korona mibenlétéről alkotott igaz felfogásnak, mint Weszprémi István.

Pap Gábor („Hazatalálás”-beli) tanulmányát rengetegen olvasták, de nem tudok arról, hogy valaki is szóvá tette volna ezt a hamis hivatkozást a matematikára. Azt nem tudom, hogy ez azért van-e, mert senki nem vette észre ezt az óriási csúsztatást, vagy észrevették ugyan, de Pap Gábor más érdemei miatt nem merték a fejére olvasni. Valakinek azonban mégiscsak meg kellett ezt tennie, hiszen ő maga szólított fel erre: („Hazatalálás” 540. oldal) „Tanuljuk meg leleplezni a szellemi szemetelőket.”

— ◦ —

(Ezt az írásomat – többek között – megmutattam egy pszichológus barátomnak is. Az ő figyelmét természetesen nem a Korona-probléma keltette fel elsősorban, – és nem ahhoz szólt hoz-

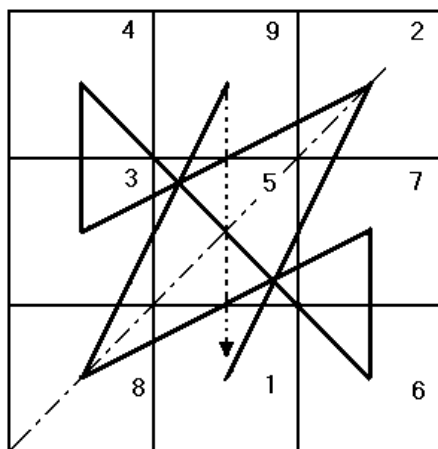
zá, – hanem Pap Gábornak, mint szerzőnek az írásából kiütköző személyisége. A Pap Gábori idézetet olvasva ezt a „láttelelet” adta: „Jellegzetesen öntelt, önkritika nélküli személyiség”. Erről a (nyelvtanilag) indokolatlanul többször használt „én” kitétele árulkodik, főleg pedig a „csakis” a „csak” helyett: „...hogyan két egymást követő héten ugyanazzal az öt számmal, és csak is én, megnyerem az öttalálást a lottón”. Pap Gábor magát helyezi a nyertes szerepébe.

A tanulmány műfaját tekintve inkább a következő megfogalmazás lett volna illendő: „...hogyan egymást követő két héten ugyanazzal az öt számmal, egyedül nyerem meg (vagy nyeri meg valaki) az öttalálást a lottón.”

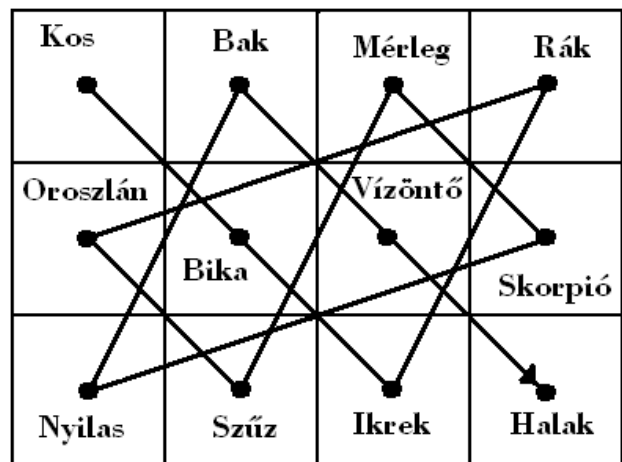
A 47 oldalas tanulmányban egyébként 33x fordul elő az „én”, de ebből csak 2 esetben indokolt – mert hangsúlyos – a többi esetben nyelvtanilag felesleges, helytelen.

Pap Gábor hamisan kérdezett rá a problémájára a mérnököknél és a matematikusnál. Én nem kérdeztem rá a pszichológusra, magától nyilvánított véleményt.)

A 3x3-as „mágikus négyzet”^{*} számsorrendjét (1-től 9-ig) megrajzolva ugyanúgy váltószimmetrikus ábrát kapunk, mint sokszor a magyar Szent Korona eszmei szerkezetének megjelenítésekor, és az ábra szimmetriatengelye is megegyezik a Boldogasszony központúságával.

A Zodiákus 3 kérdésre feleletet adó táblázatát – azt hiszem – régebben már megírtam:

Mi a jegyek sorrendje? Lásd a vonalas háló. (Váltószimmetrikus!)
 Melyek a Δ-ek tagjai? A függőleges oszlopok.
 Melyek a +-ek tagjai? A vízszintes sorok.

* (Tudniillik, ha a számait függőlegesen, vízszintesen és átlósan is összeadjuk mindig 15-öt kapunk.)